

Long Nguyễn

Thùng thủ cù lũ dương

Thủ ngồi im, hai tay ôm đầu, những ngón tay đan vào mái tóc chưa kịp cắt, làm cho những món tóc xù ra qua kẽ ngón tay, khiến gương mặt chàng nom giống con sư tử đực, xõa bờm nằm trằm tư, bất động. Chàng vẫn thế không thay đổi. Bao năm tháng cải tạo nhọc nhằn, tàn phá thể xác lẫn nhân phẩm, chàng vẫn không thay đổi. Từ thuở bé đã thế. Tật giận cá chém thớt ấy mà. Những cái giận ở đâu ở đâu, về nhà xụ mặt ra, bỏ cơm giận mẹ, bỏ chơi giận bạn. Cứ đôi bàn tay đan vào tóc gục đầu xuống, ngồi hàng giờ, quên ăn uống. Chắc hôm nay chàng gặp phải cái gì bức mình lắm.

Thùy Dương loay hoay với cái sàn nhà. Bao giờ cũng thế, lau nhà là phải lau vách trước để có gì bắn rơi xuống, sẽ lau sàn sau. "Triết lý" lau nhà của

nàng là vậy dù mỗi khi cầm cái giẻ lau vách, chẳng có gì rơi xuống cả. Bếp của nàng lúc nào cũng sạch như ...chùi. Thì nàng đang lau chùi mà lại. Sống với anh ấy mấy chục năm nay, con cái mấy đứa đã lấy vợ lấy chồng, ở riêng cả, nàng quen chịu đựng cái tật giận cá chém thớt của chồng. Nàng nhẫn nại nhưng không dửng dưng, quan tâm hơn là đấng khác. Nàng nhẫn nại dỗ dành chồng như dỗ cái Út đạo nào:

- Lại có gì bức mình hả anh?

Hỏi thế nhưng nàng biết cái "linh hồn tượng đá" cứ còn ngồi xụ mặt như thế, cạy miệng cũng không trả lời. Bao nhiêu đôi guốc đã mòn vì đi trong bụng chàng. Nàng còn biết sau giai đoạn "linh hồn tượng đá" là đến giai đoạn mở vi tính, gõ soành soạch vài tiếng đồng hồ, rồi nằm trùm chần như người ốm. Thỉnh thoảng nhồm dậy lại soành soạch, soành soạch. Qua đến giai đoạn thứ ba là lục com nguội, ăn. Ăn không cần vợ giúp. Chính vì tự làm lấy nên chàng ăn gì cũng được, lắm hôm bóc mì gói ăn sống. Chàng nói:

- Ăn vào rồi uống nước thì cũng giống như ăn mì nước. Đờ mắt công nấu.

Giai đoạn chót mới là "tái lập quan hệ ngoại giao" với vợ:

- Chuyện bức quá! Ai lại như thế, như thế ...

Chàng kể ro ro một mạch cái bức của chàng. Lúc kể, chàng đứng sau lưng vợ, 2 bàn tay bóp vai cho vợ, thủ thủ thủ thủ như hồi "chúng mình còn trẻ". Lắm lúc làm thế trước mặt con cái làm nàng lóng cóng, ngượng ngịu. Hai má đỏ rần, nóng râm râm một cách lâng lâng thích thú.

Đã lâu lắm rồi chàng chưa bức. Cái bức nhiều sự dễ thương hơn dễ ghét.

Tuổi đời chồng chất, cái hạnh phúc thì mau qua nhưng cái gian nan khổ sở vẫn ở lì trong tâm khảm và cũng chồng chất theo tuổi đời. Thùy Dương cần những phút "giận cá chém thớt" của chồng, để được ôm, thủ thủ bên tai, xoa bóp đôi bờ vai gầy, kém tròn trĩnh như "thuở ấy", để nghe lâng lâng làm ngẹn trong cổ như "thuở ấy". Đã hai tháng trôi qua, chàng chưa giờ què bức.

Lần này giận con cá nào mà chàng chém thớt rất phũ. Ly cà phê mang ra

cho chàng, chưa kịp đặt xuống bàn là chàng chụp lấy, quăng xuống bếp. Cái ly vỡ tung toé. Mặc cho bàn tay nóng rát vì cà phê nóng sòng sánh đổ ra, Thùy Dương chậm rãi xuống bếp nhặt miếng chai. Nàng nghĩ đến việc sau khi lau chùi, chữa phỏng trước hay chữa đứt tay trước. Vaseline hay band aid? Hãy cứ lau bếp cái đã.

ooOoo

Thủ giận vì bản tin tình cờ đọc trên báo nói về nạn cờ bạc trong cộng đồng người Việt. Ông Tư bà Nguyệt khéo xe duyên. Ngày tân hôn hơn ba mươi năm về trước, Thủ không quên một lời chúc trong tiệc cưới ." Thùng thủ củ lũ dương. Hai đứa mày thật đẹp đôi." Có lẽ vì nghèo mà cũng có lẽ vì "thiếu gì món phải tiêu, ai lại tiêu vào chiếu bạc", hai vợ chồng Thủ Dương sống rất hạnh phúc. Lúc một người giận thì một người làm lành, kẻ dương người thủ nhịp nhàng nên chẳng mấy khi cãi nhau. Qua đến Mỹ cũng thế, cả hai giống nhau ở chỗ chúa ghét cờ bạc.

Hơn 20 năm trước, cờ bạc đã có sẵn nhưng chưa tiêm nhiễm vào cộng đồng người Việt. Lúc ấy, người ta có nhiều lý tưởng hơn bây giờ. Niềm hy vọng về các phong trào kháng chiến đánh đổ bọn Cộng Sản Việt Nam, khôi phục lại đất nước cộng với niềm tự hào về một dân tộc có sức hồi phục mãnh liệt, có thể sống mạnh, sống ngạo nghễ, lướt thắng mọi nghịch cảnh như loài Phượng Hoàng vỗ cánh bay lên từ tro tàn khiến người người mải mê làm lụng hoặc học hành. Việc thành đạt của người Việt hải ngoại quá quen thuộc đến nỗi cậu X, cô Y bỏ học là cả thành phố xôn xao vì người Việt hải ngoại không đổ đạt là chuyện lạ lùng chưa từng thấy. Các tên tuổi Việt Nam trong thương nghiệp ngày càng được biết đến. Năm 1980 người Việt hải ngoại đã có triệu phú. Hơn 10 năm sau đã có tỷ phú. Ai ai cũng nghĩ đến việc làm rạng danh người Việt và giáo dục cho đời sau phải sống như thế nào để khỏi phải bỏ xứ mà đi như thời đại chúng ta bây giờ.

Thế rồi lý tưởng ấy ngày càng nguội lạnh vì có những chuyện lường gạt tiền bạc trong công cuộc chống Cộng và nhất là, chính phủ Mỹ trở mặt bội phản, bang giao với Cộng Sản. Thế là sau mấy chục năm hoan hô , đả đảo

cũng lụi tàn theo thời gian. "Hô" cho lắm về già cũng ... "móm" còn "đả đảo" lắm về già trở thành ... "lão đảo" vì đi đứng khó khăn. Niềm tin suy đồi thì đạo đức suy đồi. Năm 1985, người Việt bắt đầu làm quen với các sòng bài. Lúc này các sòng bài vẫn còn ít lắm, chưa đến mức báo động. Nói chi đến người Việt máu mê cờ bạc, còn lâu mới đến mức báo động.

Chủ trương chánh phủ.

Cờ bạc đối với người Mỹ, một thời đã là một đời phong bại tục chủ yếu, ngày nay đã trở thành nguồn sống cho các tiểu bang vì xổ số, máy kéo slot machine, sòng bài tạo ra nhiều công ăn việc làm và một ngân sách dồi dào cho chính phủ. Theo ông Ian Pulsipher, một chuyên gia nghiên cứu về sự phát triển cờ bạc trong hội nghị quốc gia của cơ quan lập pháp.

Để tránh việc tăng thuế, đặc biệt trong năm có bầu cử, những nhà làm luật trong ít nhất 24 tiểu bang trông vào những đề án cờ bạc để gia tăng ngân sách chi phí vào giáo dục, sức khỏe và những nhu cầu căn bản khác mà nhà nước có bổn phận chăm lo. Không thể cứ nhắm mắt đánh thuế vào người uống rượu và hút thuốc. Trong lịch sử, nó chứng tỏ là đã xảy ra rất nhiều tệ nạn xã hội khác.

Rượu và thuốc lá không thể đánh thuế bừa bãi như nhiều người lầm tưởng, mặc dù nó có thể giải quyết vấn đề ngân sách trước mắt. Vết sạch túi bọn người nghiện thuốc nghiện rượu sinh ra lắm nghịch lý. Có bao giờ các bạn mua thuốc lá miễn thuế ở phi trường trong những dịp đi ngoại quốc chưa? Chỉ khoảng 10 đô la một cây thuốc 10 gói. Ngoài thị trường, nó trị giá 40 đô la sau khi đánh thuế. Tỷ lệ 400/100 có lẽ là mức tới hạn của những gì không thể tăng thêm được nữa. Bởi nếu dùng thuế ấy vào việc công ích xã hội như tu bổ đường sá, cầu cống, trường học và phúc lợi an sinh khác; và nếu trong một xã hội bình đẳng, tại sao bắt người hút thuốc, uống rượu gánh cái gánh nặng công ích xã hội thay cho người không hút thuốc, không uống rượu? Học sinh là tương lai đất nước, tương lai đất nước nằm trong tay bọn nghiện rượu sao? Đánh thuế thả giàn vào bọn họ, có nghĩa giao phó mọi công việc quốc gia cho bọn người không có tiếng nói, là chủ nghĩa tự

thực dân, là bóc lột.

Còn nhớ thời kỳ 1920 — 1933, nước Mỹ ra đạo luật cấm rượu. Nhiều tệ đoan xã hội nảy sinh. Các băng đảng chém giết nhau và mua chuộc, hối lộ cảnh sát dành ảnh hưởng trong việc buôn bán rượu lậu. Chi phí dùng trong việc thi hành luật cấm rượu ngày càng cao và nhất là mất hẳn thuế đánh vào rượu (khoảng 500 triệu đô la mỗi năm thời ấy) Bọn Mafia ở New York, Al Capone ở Chicago lừng lẫy một thời. Bài học này cho thấy, cấm rượu hoặc đánh thuế quá cao đến mức vô lý vào rượu mở đường cho thị trường buôn lậu và nơi nào có buôn lậu, nơi ấy có băng đảng thanh toán nhau.

Vậy thì chuyện gì xảy ra khi giá tiền một cây thuốc lá bằng giá tiền một eight (1/8 ounce)cần sa? Theo thời giá, 40 đô la một cây thuốc bằng giá với một eight cần sa. Nếu nghiện oạt nghiện oẹo như bác Hồ hay Phan Văn Khải thì 1 cây thuốc hút được 10 ngày. Một eight cũng hút được 10 ngày. Sẽ có nhiều con nghiện chuyển sang hút cần sa cho đỡ tốn. Rượu và thuốc lá trở nên món hàng quý như ma túy. Nó vẫn rẻ ở những quốc gia khác. Ví dụ hãng Philip Morris xuất cảng thuốc lá sang Việt Nam và nếu Việt Nam đánh thuế nhẹ hơn. Một cây thuốc lá ở Việt Nam chỉ có khoảng 15 đô. Sản xuất từ Mỹ, cây thuốc đi giáp vòng trái đất trở lại thị trường Mỹ, cây thuốc 15 đô thành 40 đô, bọn buôn lậu và băng đảng dễ gì bỏ qua. Các nhà tù Mỹ sẽ đầy rẫy bọn anh chị và máu người vô tội lẫn có tội sẽ đổ ra trên mọi đường phố Mỹ.

Không thể đánh thuế thêm nữa vào thuốc lá và rượu, các chính trị gia, các nhà chức trách tiểu bang xoay sang việc mở mang cơ sở cờ bạc. Các tay máu mê cờ bạc quyết trở thành rường cột chống giữ ngân sách nhà nước. Hoan hô tinh thần yêu nước của các tay cờ bạc. Cờ bạc muôn năm. Da đỏ muôn năm. Da trắng cũng muôn năm.

Năm 2004 Iowa, Maine, New York và Oklahoma đã khuếch trương thêm các sòng bạc và cử tri trong ít nhất 4 tiểu bang, California, Nebraska, Ohio và cả Oklahoma nữa, có thể quyết định mở mang thêm cờ bạc vào tháng 11 trong năm ấy.

Năm mươi năm trước, những con bạc phải đi Atlantic city, New Jersey hay Nevada để tìm sòng bài. Ngày nay, 11 tiểu bang đã cho phép các cơ sở cờ bạc hoạt động, 6 tiểu bang có tàu di động hay tàu đậu tại bến làm sòng bài; và 23 tiểu bang có những sòng bài do người da đỏ làm chủ.

Ba mươi năm trước, xổ số chỉ có ở 7 tiểu bang; bây giờ 40 tiểu bang kinh doanh Lotto và North Carolina, Oklahoma cũng sắp có. 41 tiểu bang có trường đua ngựa, đua chó hay jai-alai (trò ném bóng có ăn thua bằng tiền) Chỉ 2 tiểu bang - Hawaii và Utah - là chưa có cờ bạc hợp pháp. (ông Ian Pulsipher không biết Hawaii cho phép cờ bạc giải trí, nghĩa là không ăn thua xả láng.)

Cờ bạc không phải không gây tranh cãi và vấn đề mở thêm sòng bài hay khuếch trương sòng bài đã chia quốc hội khắp nước Mỹ thành 2 phe ủng hộ và chống đối. Kẻ ủng hộ nói xổ số, máy kéo slot và những loại cờ bạc khác có tính cách giải trí và còn tạo ra công ăn việc làm, đem lại thịnh vượng cho địa phương. Người chống cho rằng cờ bạc nảy sinh tội phạm, máu mê cờ bạc và chính máu mê cờ bạc tàn phá nhân phẩm, hạnh phúc gia đình, sự nghiệp và tương lai. Đã có những mệnh phụ phu nhân ngủ với những tay đang hên mà địa vị xã hội chỉ đáng làm kẻ làm công cho mình, để vay mượn ít tiền đánh gờ. Đã có nhiều cha mẹ một tuần ở sòng bài 6 ngày, bỏ mặc con cái dẫn trai về nhà, mới 14 tuổi đã có bầu hay lâm cảnh nghiện ngập ma túy. Biết bao gia đình ly dị vì công nợ hay ngoại tình cũng vì cờ bạc.

Người Việt và nạn cờ bạc.

Da đỏ muôn năm. Da trắng cũng muôn năm. Hehehe Da vàng không muôn năm. Vàng chỉ người Việt chúng ta không muôn năm.

Thực thế, xin chia buồn với tất cả người Việt chúng ta rằng chúng ta ngày càng hư đốn. Nếu thập niên trước, cờ bạc là một trò giải trí xa lạ và công lênh (phải lái xe vài tiếng đồng hồ trên một con đường lạ hoắc) thì bây giờ mỗi cuối tuần, đường đi Spirit Mountain đông như người Ả Rập tẩy hội Ramadan.

Theo truyền thống thì ở Việt Nam ta, người lớn tuổi mới cờ bạc. Các bạn trẻ có biết bao nhiêu thứ hấp dẫn để bận rộn. Nào là thời trang, son phấn, nào là hẹn hò giai gái, nào bài vở học hành. Bọn da đỏ biết tổng và chúng không buông tha các bạn trẻ. Trẻ tuổi ai lại chẳng thích ca nhạc, bỏ vài tiếng lái xe lên sông bài mỗi tuần một lần, xem thả giàn không tốn tiền. Hấp dẫn lắm chứ nếu phải bỏ 80 đô một vé xem đại nhạc hội thỉnh thoảng được tổ chức để gây quỹ từ thiện gì đấy. Mỗi năm họa may có một, hai lần. Trồng cây 10 năm, trồng người 100 năm. Các bác da đỏ biết thế. Các em không khứng đánh bài thì vào đây xem ca nhạc cái đã, ở nhà làm gì. Cờ bạc không khó học, lâu dần sẽ biết.

Người người ríu rít hẹn nhau lên xem Như Quỳnh, Trường Vũ và các ca sĩ thượng thặng hải ngoại khác trở tài ca hát. Các Casino khác không chịu thua. Họ cử người qua Việt Nam mời cho bằng được Đàm Vĩnh Hưng, Mỹ Tâm, Phương Thanh bất kể chi phí. Một ca sĩ Việt Nam qua Mỹ trình diễn, tiền bảo lãnh, tiền cát sê, tiền đứt lót cho các cơ quan trong nước, có thể lên đến 10000 đô la. Một cuộc chiến tranh lạnh giữa các Casino ngầm ngầm diễn ra. Anh có Lam Trường thì tôi cũng có Quang Linh, thử coi ai hơn ai? Tại sao người da đỏ quan tâm đến chúng ta thế nhỉ? Họ thuộc vanh vách ngày nào là tết Nguyên Đán, Trung Thu, giỗ tổ Hùng Vương. Chỉ có điều họ chưa ăn mừng ngày sinh nhật Bác Hồ thôi. Chúng ta nên dành một chút thì giờ tìm hiểu tại sao chúng ta dễ lạm cờ bạc và tại sao, người da đỏ thương chúng ta đến thế.

Một nghiên cứu gọi là the South Oaks Gambling Screen, xúc tiến bằng cuộc thăm dò 96 người Việt, Kampuchia và Lào. Kết quả cho thấy loại cờ bạc suốt đời lên đến 59/100. Hơn 50/100 chơi cờ bạc trong vòng 2 tuần và 42/100 thua 500 đô la trong vòng 2 tháng vừa qua. Kết quả này chưa nói lên điều gì rõ rệt ngoài việc chúng ta cần tìm hiểu về xã hội, môi trường, văn hóa liên hệ đến cờ bạc của những người tị nạn Đông Dương. Những ngăn ngừa nhạy cảm về chủng tộc và những sách lược can thiệp cần thiết để đối phó với nạn cờ bạc lên đến mức phi thường so với người Mỹ và

giống dân khác.

Theo cuốn Chi nam chẩn đoán và thống kê về bệnh tâm thần (The Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders) thì nghiện ngập cờ bạc là bệnh tâm thần, trong đó đầu óc người bệnh chỉ nghĩ về cờ bạc, mất mọi kiểm soát về đời sống cá nhân, gia đình, tiền bạc, nghề nghiệp và con cái. 1.9/100 người Mỹ mắc bệnh này và 3.9/100 thì có vấn đề cờ bạc giống tâm thần nhưng nhẹ hơn, mình thường gọi là bê tha, nguyên do vì thói quen xấu hơn là tâm thần.

Người ta chọn Connecticut làm thí điểm, nơi có 4000 người Lào, 3500 Campuchia và 10000 người Việt. Họ chọn 96 người tham dự cuộc nghiên cứu, trong đó có 30 người Lào, 30 Campuchia và 36 người Việt. Kết quả 11 người Lào không có vấn đề, 3 có vấn đề (có vấn đề nghĩa là bê tha, tắc trách chứ không mắc tâm bệnh) và 16 người (28/100) mắc bệnh ghiền cờ bạc. Người Campuchia 5 không vấn đề, 7 có vấn đề và 18 bệnh (31/100). Riêng Việt Nam chúng ta, 11 người không có vấn đề, 1 có vấn đề và kinh khủng thay, 24 người (41/100) mắc bệnh ghiền cờ bạc. Nói dễ hiểu hơn, cứ 100 trư Việt Miên Lào mắc tật cờ bạc, Lào chiếm 28 trư, Miên 31 trư và Việt Nam ta 41 trư. Nhắc lại 1.9/100 người Mỹ mắc bệnh ghiền cờ bạc và Việt Nam ta 41/100 mắc bệnh. Đẹp mặt con Rồng cháu Tiên chữa, vinh quang cho dòng giống Lạc Hồng chữa.

Cờ bạc đã ăn sâu vào trong máu của chúng ta hằng bao thế kỷ. Qua văn chương, phong tục tập quán chúng ta thỉnh thoảng thấy cờ bạc một mặt bị coi như một trong những tệ đoan xã hội và nghịch lý vô cùng, nó đồng thời được coi như một việc phải có trong những lễ hội đình đám cổ truyền như tết nhất, lễ rước Thành Hoàng, đám cưới và thậm chí cả đám ma người ta cũng gây vài tụ sóc đĩa, tổ tôm để cho qua đêm chờ sáng. Tháng Giêng là tháng ăn chơi, tháng Hai cờ bạc, tháng Ba rượu chè. Dường như chúng ta không khát khe lắm với rượu chè, cờ bạc. Với trẻ con cũng thế, trẻ con cũng được khuyến khích chơi bầu cua tôm cá, tam cúc, tứ sắc trong ngày Tết. Không biết đã có người lớn dạy. Trong một truyện ngắn nào đó, các cụ

chức sắc trong làng giận, bỏ về vì ban tổ chức trong làng không tìm đủ chân (phải 5 người) cho các cụ đánh chắn. Như thế, cờ bạc có 2 ý nghĩa. Nó xấu khi người ta bê tha, cửa nhà sa sút, hại vợ hại con nhưng đồng thời nó đáng hãnh diện khi khoe: "Đám cưới cháu gái nhà tôi ngả 2 bò, 4 lợn và những 5 sòng tổ tôm cho các cụ giải trí."

Cờ bạc tại Oregon.

Cờ bạc là một phần của cảnh quan, văn hóa và kinh tế Oregon. Oregon có nhiều loại cờ bạc hợp pháp và công hiến nhiều phương tiện tiếp cận hơn hầu hết các tiểu bang khác. Hãy xem thống kê dưới đây:

- Oregon là 1 trong 5 tiểu bang có môn cờ bạc video (ví dụ bài xì dách, xì tố). Tháng 10 năm 2004, cuộc xổ số Oregon (the Oregon Lottery) tung ra 10238 video poker machine trong 2000 quán rượu.
- 9 sòng bài da đỏ cung cấp 6000 máy kéo slot và 100 quầy đánh bài. Khắp nước Mỹ chỉ có 7 tiểu bang trội hơn Oregon về sòng bài da đỏ.
- Cơ quan lập pháp thông qua dự luật cho phép tăng 20/100 máy video lottery năm 2003. Sòng bài thứ 9 mở cửa năm 2004 và trong năm 2005 cuộc xổ số phát triển vào ngành slot và các sòng bài được phép mở gần thành phố Portland hơn, tạo điều kiện dễ dàng cho con bạc.
- Năm 2000, trung bình người Oregon thua cờ bạc 447 đô la, 25/100 cao hơn trung bình toàn quốc.
- Từ 2003 - 2005, Lottery công hiến cho ngân sách tiểu bang 779.8 triệu đô la (khoảng 7/100 ngân sách tiểu bang)
- Lợi tức cờ bạc ở Oregon tăng từ 95 triệu năm 1986 đến 1.07 tỉ đô la năm 2002.

Từ năm 1995, đời sống thổ dân bộ lạc Grand Ronde ngày càng khá hơn từ khi họ mở sòng bạc Spirit Mountain ở phía Tây Salem, thủ phủ tiểu bang Oregon. Hoa lợi từ Spirit Mountain chi phí cho y tế bộ lạc, nhà dưỡng lão, hưu bổng, nhà giữ trẻ, trường học, học bổng và mỗi bác da đỏ cầm 4700 đô la xài chơi mỗi năm. Ngoài ra, vẫn còn đủ tiền cho một bộ lạc gồm vón vện 5500 người, bỏ tiền vận động chính trị trong các cuộc bầu cử tại Oregon.

Tháng Năm, trong cuộc bầu cử thống đốc tiểu bang, Liên minh các bộ lạc của Grand Ronde chi ra 800000 đô la trả tiền quảng cáo trên TV đả kích ngài Ted Kulongoski vì ngài ủng hộ việc mở thêm một sông bài cạnh tranh với Spirit Mountain gọi là sông bài Columbia Gorge và ca ngợi ngài Ron Saxton đảng Cộng Hòa vì có công chống ngài Ted Kulongoski trong việc đó. Nếu sông bài Columbia Gorge được phép mở cửa, nó sẽ đe dọa Spirit Mountain vì lẽ gần đi, nó gần Portland hơn. Hay nói trắng ra, nó gần với cộng đồng người Việt hơn.

Ôi cả một mạng lưới người da trắng lẫn da đỏ xâu xé cộng đồng người Việt chúng ta, chỉ vì chúng ta máu mê cờ bạc và điều này phơi bày một nguy cơ sâu xa hơn nữa: chúng ta quá cô đơn trong những vấn đề tinh thần như truyền thông, giáo dục con cái v.v...

Vâng chúng ta bị người Mỹ bỏ rơi. Chẳng những thế, truyền thông người Việt hải ngoại cũng bỏ rơi chúng ta. Ghê chưa. Trong cuốn Paris by Night 81 (hay 82 gì đó) ông Nguyễn Ngọc Ngạn có nhắc đến cờ bạc sau màn hài kịch gì đó nói về xổ số. Ông chỉ nói vài câu pha trò, vô thưởng vô phạt thôi. Có lẽ ông ngượng ngùng lắm vì không dám đả phá tệ nạn cờ bạc như trước đây trong tác phẩm Sau lần cửa khép của ông. Mỗi năm trung tâm Thúy Nga, trung tâm Vân Sơn hay Asia sản xuất được vài đĩa ca nhạc. Cho rằng mỗi ca sĩ được thù lao vài ngàn đô một lần. Lại còn tình trạng ca sĩ thuộc trung tâm này không được quyền hát cho trung tâm khác. Vậy thì một năm vài lần lấy gì sống mà có nhiều người bỏ cả nghề luật sư, bác sĩ lao đầu vào? Kiếp cầm ca có gì là vinh quang đâu?

Thưa có. Tuần nào họ cũng đi show cho các sông bài khắp nước Mỹ, phục vụ các con bạc người Việt. Đó mới là nguồn lợi tức chính yếu. Mỗi show mỗi tuần 5000 đô nhân cho 52 tuần trong năm. Cứ thế mà tính. Luật sư, bác sĩ ăn thua mẹ gì.

Các MC cũng thế. Ở Oregon, Nguyễn Ngọc Ngạn và Nguyễn Cao Kỳ Duyên cũng từng được mời làm MC cho các chương trình ca nhạc cờ bạc. Thử hỏi ai dám chống nổi cơm của mình?

Báo chí Việt Ngữ cũng hèn nhát không kém.

- "Chúng mình mở một mặt trận chống cờ bạc tại Oregon nhé." Thủ có lần đề nghị thế với một chủ báo.

-"Thôi viết cái khác đi. Truyện ngắn, thơ hay tham luận gì cũng được. Nói về cờ bạc đụng chạm nhiều lắm. Tốt nhất là tâng bốc mấy siêu thị, nhà hàng. Chẳng mất lòng ai." Các chủ báo nói thế.

Thỉnh thoảng ở chùa, nhà thờ cũng nói sơ về tệ nạn cờ bạc nhưng ý chừng dè dặt lắm vì ngay trong ban trị sự cũng có lắm cụ siêng năng việc bài bạc hơn việc thờ lạy, cúng bái. Các Cha các Sư cảm râm về cờ bạc nhiều quá các cụ nổi cáu. Mà hễ nổi cáu các cụ nghênh ngang việc đóng góp gây quỹ trong những dịp cần thiết. Các em gia đình Phật Tử, ca đoàn Công Giáo, nhóm Linh Thao, Hướng Đạo v.v... ngồi trong nhà thờ, trong chùa mà cứ kháo nhau tuần này có ca sĩ nào trình diễn. Cứ y như Spirit Mountain, La Center mới chính là nước Giời hay Niết Bàn vậy.

Ô hay. Chúng ta sống trong thời buổi gì mà trái thành phải, xấu nên tốt, đen thành trắng như thế? Một chính quyền Việt Cộng thối nát, tham tàn, bạo ngược được cả nước ca ngợi; những chuyên gia hiệp dân trẻ con nghênh ngang trong những chiếc xe con có tài xế lái; những tay giám đốc thất học như ngài tổng giám đốc hàng không Việt Cộng Nguyễn Xuân Hiền nắm trong tay biết bao nhân tài đất nước; những tên lãnh đạo quốc gia ngang nhiên đào xới tài nguyên đem bán rẻ được gọi là phát triển kinh tế, là tăng trưởng vượt bậc; những em bé 7, 8 tuổi đầu bán qua Kampuchia học Yum Yum (bú), học Bum Bum (đi khách), học nói những câu rợn tóc gáy với Việt kiều: "Đi giùm con một cái đi chú, tội nghiệp con mà chú." Các em được bọn yêu nước yêu đảng mệnh danh là cháu ngoan bác Hồ.

Và lạy Chúa tôi, ở hải ngoại chúng con, nơi thiếu bóng bọn Việt Cộng, chống cờ bạc thì mất lòng lắm. Lạy Chúa! Nếu ngài không thể cứu chúng con khỏi mọi sự dữ, thì tại sao bắt chúng con sinh ra trong một thời đại oái oăm như thế này.

ooOoo

- Anh à. Mỗi tháng cho em 50 đô nhé.

Thủ ngục nhiên vì chàng có bao giờ nắm đồng tiền đâu.

- Anh làm gì có tiền, em muốn tiêu gì thế.

Thùy Dương với tay tắt cái TV.

- Tí nữa xem TV. Để em nói chuyện này. Em có chuyện riêng cần phải tiêu ấy mà.

Nàng ngồi đối mặt với chồng. Khác đây nhé, nàng có thói quen ngồi một bên với chồng để dựa lưng vào chồng cho tiện.

- Em mới gặp chị Bằng ở sở làm. Hôm nay lão chủ cắt em làm việc bên cạnh chị ấy. Tụi em nói chuyện suốt buổi.

Tánh nói móc nổi dậy, Thủ ngắt lời:

- Chắc lại chuyện chợ Thái Bình sale nước mắm mua một tặng một tính tiền hai chứ gì.

Thùy Dương sốt ruột:

- Anh cứ hay nói giỡn. Để em kể xong đã. Em định đăng báo của anh Bằng, mỗi tháng 4 kỳ, chỉ 1 dòng thôi nhưng in đậm, chạy ngang suốt khổ báo. Em tính đăng: "Người Việt Oregon cương quyết chống nạn cờ bạc." Chị ấy bảo 50 đồng cũng được, có gì thì chị ấy bù vào. Anh thấy thế nào?

Thủ hơi bất ngờ. Hóa ra nàng còn ưu tư chuyện cộng đồng hơn mình nữa chứ có phải lúc nào cũng mớ rau, con cá đâu. Chàng ngập ngừng:

- Rẻ đấy nhưng chẳng biết mình cứ kéo dài 50 đồng một tháng này đến bao lâu thì "ôm đòn." Phải tính sao để mình có "đánh" 10 năm, 20 năm như bác Hồ mới được.

Thùy Dương phưỡn bụng ra, đưa một bàn tay vuốt chòm râu tưởng tượng, bắt chước ông Bao Công trong phim Tàu mà nàng đang luyện tới tập thứ 12.

- Đừng lo, Bao xénh xáng này đã tính rồi. Anh Bằng lo việc hô hào quyền góp trong cộng đồng. Vì số tiền không nhiều, ai gởi hơn 5 đồng mình không nhận. Không phải một tháng 5 đồng mà 5 đồng rồi thôi cũng được. Chỉ cần vài người có lòng, đại sự sẽ cáo thành. À quên, để em gọi anh

Bằng một cái. Anh ấy lấy 50 đồng tượng trưng làm như thể đây là bài cây đặng, chứ không phải đây là chủ trương tờ báo, tránh làm mất lòng quý vị cờ bạc đấy mà.

Thùy Dương đứng dậy, nàng cầm cái phone áp vào ngực:

- Anh Bằng quen biết nhiều ở Cali và Texas. Em có ý kiến nhờ anh ấy vận động với đồng bào những nơi ấy cũng đăng báo như ở đây. Làm thế nào nó trở thành một phong trào toàn quốc anh ạ.

Thủ cũng đứng dậy. Trời ơi, vợ tôi thật tuyệt vời. Vậy mà từ lâu mình cứ ngỡ chỉ có mình mới ...trí thức. Dương cầm bàn tay có cái Band Aid quấn quanh ngón tay út vì miếng chai hồi sáng. Ân hận vì ... đánh vợ, anh nói:

- Anh xin lỗi cái ngón tay út em nhé. Có đau không?

Anh bước vòng về phía sau lưng vợ, đôi bàn tay đặt nhẹ lên vai nàng. Thùy Dương bỏ cái phone xuống bàn, cổ hơi ngửa về phía sau, lim dim chờ đợi. Chàng bắt đầu tiến sang giai đoạn xoa bóp. Bao giờ cũng thế, đôi bàn tay chàng cộng với hơi thở ấm ấm bên má, luôn làm nàng nổi gai ốc, thích thú. Metamorph.

Tham khảo:

Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, 4th ed.

Washington, DC, American Psychiatric Association, 1994

Shaffer HJ, Hall MN, Vander Bilt J: Estimating the prevalence of disordered gambling behavior in the United States and Canada: a research synthesis. American Journal of Public Health 89:1369–1376, 1999[Abstract]

Welte J, Barnes G, Wieczorek W, et al: Alcohol and gambling pathology among US adults: prevalence, demographic patterns, and comorbidity.

Journal of Studies on Alcohol 62:706–712, 2001[Medline]

<http://www.newsdesk.org/archives/000811.php>

<http://www.gambling-law-us.com/Articles-Notes/2004-Legislation.htm>

<http://www.ncsl.org/programs/econ/gamblingdev04.htm>
<http://www.masscouncilofchurches.org/docs/gamb93.pdf>
http://www2.ljworld.com/news/2006/dec/09/casino_income_may_help_universities/?kansas_legislature
<http://www.oregon.gov/DHS/addiction/gambling/oregon-data/lottery-sales-percapita.pdf>
<http://www.oregon.gov/DHS/addiction/gambling/seniors-brochure.pdf>
<http://www.gamblingaddiction.org/oregonreport/frame.htm>
<http://www.oregon.gov/DHS/addiction/publications/gambling/factsheet-gambling.pdf>

Variable	Nonproblem (N=27)		Problem (N=11)		Pathological (N=58)		Test statistic	df	p
	N or mean	%	N or mean	%	N or mean	%			
Ethnic group							ns		
Laotian	11	41	3	27	16	28			
Cambodian	5	19	7	64	18	31			
Vietnamese	11	41	1	9	24	41			
Sex, male	16	59	3	27	38	66	ns		
Age (mean±SD years)	44±13.7		43.4±11.2		41.2±8.8		ns		
Years of education (mean±SD)	9.4±5.6		7.8±4.8		8.1±5.1		ns		
Marital status							ns		
Married or widowed	16	59	8	73	40	69			
Divorced or separated	3	11	2	18	12	21			
Single	8	30	1	9	6	10			
Income							ns		
Less than \$10,000	9	33	2	18	3	5			
\$10,001 to \$25,000	2	7	3	27	19	33			
\$25,001 to \$50,000	10	37	4	36	25	43			
More than \$50,000	6	22	2	18	11	19			
SOGS score (mean±SD)	.2±.6		3.6±.5		9.9±3.7				
Gambled weekly or more often on:									
Lottery or daily numbers	3	11	1	9	24	41	$\chi^2=10.59$	2	<.01
Cards	0	—	3	27	24	41	$\chi^2=15.61$	2	<.001
Slot machines	3	11	5	46	19	33	$\chi^2=6.12$	2	<.05
Scratch tickets	2	7	0	—	15	26	$\chi^2=6.98$	2	<.05
Animal races	0	—	2	18	11	19	ns		
Dice	0	—	2	18	8	14	ns		
Sporting events	0	—	2	18	6	10	ns		
Bingo	1	4	2	18	3	5	ns		
Roulette	0	—	1	9	3	5	ns		
Frequency of gambling in the past year							U=23.41	—	<.001
Never	3	11	0	—	2	3			
Monthly or less	15	56	1	9	5	9			
Two to four times a month	18	30	6	55	35	60			
Two or three times a week	0	—	1	9	8	14			
At least four times a week	1	4	3	27	8	14			
Average amount spent on gambling during the past year							U=38.69	—	<.001
\$1 or less	3	11	0	—	1	2			
\$2 to \$10	12	44	0	—	1	2			
\$10 to \$49	3	11	3	27	0	—			
\$50 to \$100	4	15	1	9	8	14			
More than \$100	5	19	7	64	48	83			
Frequency of gambling over the past two months							U=31.68	—	<.001
Never	6	22	0	—	1	2			
Once or twice	7	26	0	—	3	5			
Three to five times	11	41	4	36	13	22			
Six to ten times	3	11	3	27	23	40			
More than ten times	0	—	4	36	18	31			
Total amount spent on gambling over the past two months							U=42.78	—	<.001
\$0	6	22	0	—	1	2			
\$1 to \$10	10	37	0	—	2	3			
\$11 to \$49	3	11	0	—	1	2			
\$50 to \$100	2	7	4	36	2	3			
\$101 to \$500	5	19	2	18	17	29			
More than \$500	1	4	5	46	35	60			

Đánh máy: Meta
Nguồn: Meta
VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 29 tháng 12 năm 2006